צב:

ובא לו לאחריו פטור לאחריו ובא לו לפניו

חייב באמת אמרו האשה החוגרת בסינר בין

מלפניה ובין מלאחריה חייבת שכן ראוי להיות

חוזר רבי יהודה אומר אף מקבלי פתקין:

מאי שנא לפניו ובא לו לאחריו דפמור

דלא אתעביד מחשבתו לאחריו ובא לו לפניו

נמי הא לא אתעביד מחשבתו א"ר אלעזר

תברא מי ששנה זו לא שנה זו אמר רבא ⁰

ומאי קושיא דילמא לפניו ובא לו לאחריו

היינו מעמא דפמור ידנתכוון לשמירה מעולה

ועלתה בידו שמירה פחותה לאחריו ובא לו

לפניו היינו מעמא דחייב דנתכוון לשמירה

פחותה ועלתה בידו שמירה מעולה אלא מאי

קושיא דיוקא דמתני' קשיא המתכוין להוציא

לפניו ובא לו לאחריו פטור הא לאחריו

ובא לו לאחריו חייב אימא סיפא לאחריו ובא

לו לפניו הוא דחייב הא לאחריו ובא לו

לאחריו פמור א"ר אלעזר תברא מי ששנה זו

לא שנה זו אמר רב אשי מאי קושיא דילמא

לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא לאחריו ובא

לו לאחריו דחייב דאיתעבידא מחשבתו אלא

אפילו לאחריו ובא לו לפניו איצמריכא ליה

םלקא דעתך אמינא הואיל ולא איתעביד מחשבתו לא ליחייב קמ"ל דנתכוון לשמירה

פחותה ועלתה בידו שמירה מעולה דחייב

יולאחריו ובא לו לאחריו תנאי היא דתניא

ם המוציא מעות בפונדתו ופיה למעלה חייב 🖂 🔄

פיה למטה רבי יהודה מחייב וחכמים פוטרין

אמר להן ר' יהודה אי אתם מודים בלאחריו

ובא לו לאחריו שהוא חייב ואמרו לו ואי אתה

מודה כלאחר ידו ורגלו שהוא פמור אמר ר'

יהודה אני אמרתי דבר אחד והן אמרו דבר

: ועי' תוס' כתובות עה: יושו של תבראן, ב) לימא

פ"י ע"שן, ד) ונ"מ ס. וע"ש

פ"ר מ"שן, ד) [ב"ח ס, וע"ש רש"ו, ס] בערוך ערך לבלר פירש לבלר סופרי מלחת חוגרין בסיגר וחולין פיתקין במחניהן פעמים שבאין לפנים ופעמים שבאין לאחרן, ז) לעילג, ז) [פי"

מולג ע"ד חילוף האותיות כמו

מוכב עיל היכוף התוחדות כמו כבש כשב מוסף ערוך], ח) [ויקרא ד], ע) [דף לג.], י) [שס], ל) [שס], ל) [לעיל עג.],

תורה אור השלם

ו וְאִם נֶפֶשׁ אַחַת הָּחֱטָא 1

בְּשְׁגְנָה מֵעָם הָאָרֶץ בַּעֲשֹׁתָה אַחַת מִמִּצְוֹת יְיִ אֲשֶׁר לֹא תַעְשָׂינָה וְאָשַׁם: ויקרא ד כז

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה דיוקל דמתניתין קשיא דמצינו כל"ל ותיכת דיוקל נתחק: (ב) ד"ה הוציאוהו ענ": (ג) תום' ד"ה ולת"ל וכו' כתר

הכי פריך. נ"ב סוף כ"ט: (ד) בא"ד היו סוסטין ברימונים דפריך ובית מנשיא וכו' ומשני אין דתבן המקיים:

גליון הש"ם

גר מצוה מו א ב מיי פ״ל מהל׳ שבת

בו א ב מיי פיק מהכי שנה הלי יב סמג לאון סה: בו ג מיי שם הלי יג: יו ד מיי שם הלי טו: יח ה ו שם הלי טו:

לעזי רש"י פורק"א. קלשון.

מוסף רש"י

תברא. קשיין להדדי (יבמות יג. ב"ק מז:) קשיל רישל לסיפל : וב"ק שם). . כתובות ער) באמת הלכה היא. ואין לחסס (לעיל ג.)**.**

מוסף תוספות

א. (ד)מילתא דלא נהיגי אלא בחד. מוס' הרא"ש. ב. דמנהגא דהוצל אפי׳ לדידהו לא מהני. כיטנ״ל. ג. אלמא דלא מהני. ליענית, ג.אלמא דלא פרכינן ערביא הוי רובא דעלמא. מוס' הלח"ש. ד דבערביא הוו גמלים. ... דבערביא .... טובא. מוס' הלס"ש. ה. ומראים אותם למלך ה. ומראים אותם למלך וו. ומראים אותם למקך כשהוא צריך מהם. מוס' הלח"ש. 1. פעמים לפניהם ופעמים לאחריהם. מי הר"ון. 1. ומסתמא כל חד וחד חייב חטאת. תוס' נ"ק מ' ד"ה כופר לחד. ח. כופר אחד אמר רחמנא ולא שנים ושלשה

רבינו חננאל לענין קם אביי בשיטתיה דרבא דפרישנא הדר מן מימריה ואמר כמימריא דרבא והוו תרווייהו שיטה. אית לה דומיא תרווייהו שיטה, אית להדומיא בכמה דוכתי מגמרא. בלולב וערבה אמרינן לוי אמר אתרוג בשמיני נמי אסורה, אבוה דשמואל אמר אתרוג בשביעי אסורה בשמיני מותרת. קם . ר׳ זירא בשיטתיה דאבוה דשמואל, קם אבוה דשמואל בשיטתיה דלוי, דא״ר זירא בשיטתיה רשמואד, קם אבוה דשמואד בשיטתיה דלוי, דא״ר זירא אתרוג שנפסלה אסור לאכילה כל שבעה. פירושיה ברור דא"ר זירא כמימרא דאכוה דשמואל קמא שאסורה כל שבעה ובשמיני מותרת, והדר אבוה דשמואל כמימרא דלוי. ו**בהא** מסכתא דשבתא בפרק ר"א דתולין איתמר, חרדל שלשו מע"ש, אמר רב ממחו שלשו מע"ש, אמו דב ממווו בכלי ואין ממחו ביד. ומפרש אלא אמר שמואל ממחו ביד ואין ממחו בכלי. איתמר רבי אלעזר אמר אחד זה ואחד זה אסור, ר' יוחנן אמר אחד זה אסרו, די יוונן אכוי אור דו ואחד זה מותר, אביי ורבא דאמרי תרווייהו אין הלכה כר׳ יוחנן. קס ר׳ אלעזר בשיטתיה דשמואל, פי' הדר מן מאי דאמר זה וזה אסור ואמר ואמו ווו וווו אטוו וממו ממחו ביד ואין ממחו בכלי. קם ר' יוחנן בשיטתא דר' אלעזר, הדר ביה ר' יוחנן מן מאי דאמר זה וזה מותר . ואמר זה וזה אסור כי היכי האמו היה הא"ר אלעזר מעיקרא. אביי ורבא דאמרי תרווייהו הלכה כר' יוחנן מן מאי דהכי קאמר הלכתא לא יטרוף אלא . ערב. בסוף מי שמת (דף קנח) א"ר עקיבא מודה אני בזה שה נכסים בחזקתן. ואמרינן עלה בחזקת מי, ר' אילא אמר בחזקת יורשי האם, רבי זירא בחזקת יורשי הבן. כי סליק ר' זירא קם בשיטתיה דר' אילא, קם רבא בשיטתא

ואת"ל אנשי הוצל עושין כן במלה דעתן אצל כל אדם. משמע דעל אחתרא נמי אמר דבטלה דעתן בוכן בריש בכל מערבין (עירוצין דף כח.) פריך ובבל הוי רובא דעלמא והתניא כו' וכן בתר הכי (ג) פריך ופרסאי הוי רובא דעלמא וקשה דבפ' חבית (לקמן קמד:) גבי של בית מנשיא היו סוחטים ואת"ל אנשי הוצל עושין כן בטלה דעתן אצל ברמונים (ד) ופריך בית מנשיא הוי כל אדם: כותני "המתכוין להוציא לפניו

רובא דעלמא ומשני אין דהתנן המקיים קולים בכרם כו׳ שכן בערביא מקיימין קולים לגמליהן ופריך מי דמי ערביא אתרא הוא הכא בטלה דעתו אלל כל אדם גוי"ל דהתם חשוב מנהג ערביא דלכל העולם נמי אם היה להם רוב גמלים הוו נמי מקיימי אבל בית מנשיא דחד גברא בטלה דעתו אע"ג דלכל העולם אם היה להם רמונים הרבה היו סוחטין:

רבי יהודה אומר אף מקבלי פיתקין. מפרש רבינו שמואל שיש אדם ממונה למלך שנושא פיתקין של מלך לידע מנין גבוריו וחייליו ובית אולרותיו ונושאין אותן בכיסיהן התלויין באזוריהן הואותן כיסין חוזרין פעמים לפניהן ופעמים לאחוריהן והוי ממש דומיא לסינר דלעיל שהוא חוזר ות"ק דר' יהודה לא חשיב ליה חוזר והא דמייתי בגמרא תנא שכן לבלרי מלכות עושין כן כלומר שחוזר וֹדבענין זה מיירי רישא (דברייתא) [דמתני']: תברא מי ששנה זו כו'. מ״ק ה"ל למינקט לאחריו ובא לו לפניו פטור ולתנא בתרא דמחייב

הוה לו למינקט לפניו ובא לו לאחריו

דהוי רבותא טפי אלא דהשתא לא

ידע °שיש בוה שום חילוק: הא לאחריו וכא לאחריו פטור. לעיל (דף נא:) גבי חוקיה משני נעשה ובפ"ק דקדושין (דף ה.) גבי נתנה היא ואמרה היא ובכמה דוכתי לא משני: זה אינו יכול וזה אינו יכול ר"מ ורבי יהודה מחייבין. ומה שהקשה ריב״א אמאי לא אמרינן חטאת אחד אמר רחמנא ולא שנים ושלשה כדאמר גבי כופר חמפורש בפרק ד' וה' (ב"ק דף מ. ד"ה כופר): מלמא

אחד אני לא מצאתי תשובה לדבריהם והן לא מצאו תשובה לדברי מדקאמר להו אי אתם, מודין לאו מכלל דפמרי רבגן, ולימעמיך דקאמרי ליה אי אתה מודה מכלל דמחייב רבי יהודה והתניא לאחר ידו ורגלו ד"ה פמור אלא לאחריו ובא לו לאחריו ד"ה חייב לאחר ידו ורגלו דברי הכל פטור כי פליגי בפוגדתו ופיה לממה מר מדמי ליה לאחריו ובא לו לאחריו ומר מדמי ליה לאחר ידו ורגלו: יבאמת אמרו האשה כו': [תנא סכל באמת הלכה היא: רבי יהודה אומר אף מקבלי פתקין]: תנאס שכן לבלרי מלכות עושין כן: מתני׳ המוציא ככר לרשות הרבים חייב הוציאוהו שנים פמורין הלא יכול אחד להוציאו והוציאוהו שנים חייבין ור' שמעון פומר: גמ' אמר רב יהודה אמר רב ואמרי לה אמר אביי ואמרי לה במתניתא תנא זה יכול וזה יכול רבי מאיר מחייב ור' יהודה ור' שמעון פוטרים זה אינו יכול וזה אינו יכול רבי יהודה ור' מאיר מחייבים ורבי שמעון פומר יזה יכול וזה אינו יכול דברי הכל חייב תניא גמי הכי המוציא ככר לרשות הרבים חייב הוציאו שנים רבי מאיר מחייב ורבי יהודה אומר אם לא יכול אחד להוציאו והוציאו שנים חייבין ואם לאו פמורים ורבי שמעון פומר מנא הני מילי ידתנו רבנן יבעשותה העושה את כולה ולא העושה את מקצתה כיצד שנים שהיו אוחזין "במלגן ולוגזין בכרכר ושובטין בקולמום וכותבין בקנה והוציאו לרשות הרבים יכול יהו חייבין תלמוד לומר בעשותה העושה את כולה ולא העושה מקצתה

דר אילא, קם רבא בשיטתא ין זן ז'יב'ץ זו לכלוו לוכזו בעשון זו ז'ען שון אוז כולן בריא. איד זירא שמע מינה דר זירא. איד זירא שמע מינה איד אוז בעוד אויד מחכים, פיי משום איד אוז בעוד אוירא דא" מחכים, פיי משום דהוא הדר למיטרא דר אילא דמן א"י, ורבא דמן בכל קם במימרא קמא דר׳ זירא דהוה אמר בבבל. בין בימינו ובין בשמאלו ובחיקו ועל כתפו. הני ארבע דתנן חייב שכן משא בני קהת. והוה אמרינן רבואתן שכן הוה אלעזר בן אהרן נושא שמן המאור וקטורת הסמים ומנחת התמיד ושמן המשחה. ואשכתנן בתלמוד א"י (נ"א: אלו הד' פירשו בתלמוד ארץ ישראל שכן היה משא אלעזר בן אתרו הכהים המוא המאור בימינו, וקטורת הסמים בשמאלו, ומנחת התמיד תלויה בזרועו, ושמן המשחה היה מש אלעזר בן אלעזר הכרן בכון שמן המאור בימינו, וקטורת הסמים בשמאלו, ומנחת התמיד תלויה בזרועו, ושמן המשחה רי אבין בשם ר׳ אלעזר כמוציא משאוי למעלה מעשרה טפחים היה אלעזר המוציא משאוי למעלה מעשרה טפחים חייב שכן משא בני קהת. ומנלן דמשא בני קהת למעלה מעשרה טפחים, דאשכחנן דמזבח עשר אמות היה גובהו וקא פריס ולים פריסא עליה וכרי, ופרשו עליו כסוי עור תחש. ומיכן את למד ללוים שקומתן עשר אמות, דאי לאו הכין לא פרסו לורם פורטא עליה וכר', ופרשו עליו כסוי עזר תחש. ומיכן את למד ללורם שקומותן עשר אמות, דאי לאו הכין לא יכיל למפרס פרסא אמובח. ומנא לן דמזבח גובחו עשר אמות, דאיתקש למשכן דכתיב וראת קלעי החצר ואת מסך [פתח] שער החצר אשר על המשכן ועל מזבח סביב, מקיש מזבח למשכן, מה משכן עשר אמות דכתיב עשר אמות אורך הקרש אף מזבח עשר אמות. ואשכחנן במשה רבינו שהיתה קומתו עשר אמות דכתיב ויפרוש את האהל על המשכן, ואמר רב משה פישו. והא מלתא דגובהה דמזבח עשר אמות, אע"ג דכתיב ושלש אמות קומתו, ממרשא בנמרא קדשים בפרק קדשי קדשים, והכין אמרינן שמריע אבי אמות אורך הוי אמות רחב רבוע היה המזבח ושלש אמות קומתו, דברים ככתבן דברי רבי יוסי, רי יחודה (אומר) באמר כאן רבוע וואמר להלן רבוע, מה להלן מאמצעיתו הוא מודא אף כאן מאמצעיתו הוא מודר אף כאן מהודה והלא מודר ואר מאר באור ברים ככתבן דברי ר' יהודה והלא כבר נאמר ארך החצר מאה באמה ורחב חמשים בחמשים וקומה כרחבו אף כאן גובהו כשנים כתחבו. א"ל רבי יהודה והלא כבר נאמר ארך החצר מאה באמה ורחב חמשים בחמשים וקומה

בותבר' המתכוין להוליה לפניו. כגון שלרר מעות בסדינו כדי שיהיו חלוין לפניו ובא לו לאחריו: פטור. דלא נחקיימה מחשבתו וה"ל כמתעסק ולא מתכוין: לאחריו ובא לו לפניו חייב. בגמ' מפרש טעמא: סינר. כעין מכנסיים קטנים וחוגרת אותו ללניעות ואם

מלתה בו שום דבר להוליא ובא לו ללד אחר חייבת: שכן ראוי להיות חוור. דרכו להיות חוזר סביבותיה ומתחלתה ידעה שסופו להתהפד: ר' יהודה אומר אף מקבלי פחקין. של מלך למוסרם לרנים אף הם חייבים בהונחתן אפילו לא נתקיימה מחשבתן כגון הוליאן על מנת לחתן לרץ זה ונתנו לזה כך לשון רבותי ולבי מגמגם: בבו' מי ששנה זו לא שנה זו. ת"ק פטר בתרוייהו ותנא בתרא מחייב בתרוייהו: ועלתה בידו שמירה פחומה. ואנן סהדי דלא ניחא ליה אבל סיפא כל שכן דניחא ליה: דיוקא דמתני׳ קשיה. דיוקה (ה) דמלינן למידק ממתני׳: לחחריו ובח לו לפניו הוח דחייב. דעלתה בידו שמירה מעולה: וחכמים פוטרין. שאין דרך הולאה בכך: אני אמרתי דבר אחד. אי אתם מודים כו': והם אמרו דבר א'. אי אתה מודה כו': מכלל דמחייב רבי יהודה. בתמיה הא ודאי דברי הכל פטור דלא מפקי אינשי הכי: לחתריו ובח לו לחתריו דברי הכל הייב. דיש מוליאין כן בשמירה פחותה: לחתר ידו דברי הכל פטור. דאין מוליאין כן: מר מדמי לה לחקריו. דשמירה פחותה היא ומר מדמי לה לאחר ידו דלא דמי למוציא לאחריו דהתם משתמרים הן מן הגנבים אבל אלו נופלין מאליהן ואין מוליאין כן: שכן לבלרי מלכום עושין כן. בדעתו למוסרן לזה ואין מולאו ודבר המלך נחוץ ומולא אחר ומוסרו לו: בותבי' הוליאו (ט שנים פטורין. כדילפינן בעשותהי יחיד ולא שנים: הייבים. וטעמא מפרש בגמרא: גבו׳ זה יכול. להוליאו לבדו וזה יכול להוליאו לבדו והוליאו שניהם: ר"מ מחייב. דלא דריש בעשותה להכי אלא לפטור יחיד שעשה בהוראת ב"ד כדלקמןש: ור' יהודה פוטר. דלחו אורחיה בהכי וסתם מתני' ר' יהודה היא: זה אינו יכול וזה אינו יכול. דאורחייהו להוליא בשנים בהא סבירא

ליה לרבי יהודה כרבי מאיר דחייב ורבי

: שמעון פוטר דיליף מקראי כדלקמןי

וה יכול ווה אינו יכול. והוציאו שניהן

דברי הכל חייב ולהמוס מפרש הי

מינייהו חייב: ה"ג הוליחוהו שנים ר'

מאיר מחייב. ול"ג פטור: ר' יהודה

אומר אם לא יכול אחד. כלומר כל

אחד ואחד: ואם לאו. אלא זה יכול

חה יכול פטור וממילא דבכי האי

גוונא ר' מאיר מחייב: מלגו. פורק"א

בת ג' שיניים ומהפכין בה תבוחה

בגורו והוא מעמר דהוא אב מלאכהם:

ולוגוין. מאספין השבלין: בכרכר

ושובטין. דהוח מיסך כדחמר בפרק

כלל גדול (לעיל דף עה:) שובט הרי

הוא בכלל מיסך: בקנה והוליאוהו

כו'. וכל הנך זה יכול וזה יכול נינהו:

תום' ד"ה תברא וכו' שיש בזה שום חילוק. עי' מוס' כתוכות דף עה ע"ב ד"ה מי ששנה וביבמות דף י ע"ב ד"ה וליתני:

הגהות הגר"א

[8] גמ' דתנים המולים מעות לאן בש למנים שלונים מעלה ברי. נ"ב בפונדתו ופיה למעלה כרי. נ"ב בתוספתא הגיר' המתכון להוליא בפונדתו ופיה למעלה והוליא בפונדתו ופיה למטה המתכוין להוליא בפונדתו ופיה למטה ר״ מחייב וחכמים פוטרין ובזה תובן תשובת ר"י א"א מודי' בלאחריו יבא לו לאחריו:

רבינו חננאל (המשך)

חמש אמות, אפשר כהן עומד ע"ג מזבח ועבודה בידו וכל העם רואין אותו מבחוץ. א"ל ר' יוסי ואתה אי אתה אומר כז גבהו והלא כבר נאמר ר על המשכן ועל המזבח אף מזבח עשר אמות ואומר קלעים חמש עשרה אמה לכתף, ומה ת"ל וחמש אמות יכותי, וכוודת ידודמש אבוד: קומתו משפת מזבח ולמעלה, ומה ת״ל ושלש אמות קומתו משפת סובב ולמעלה. ור׳ יהודה כי גמיר ג״ש ברוחבה. לר' יהודה נמי קא מיתחזי כהן, נהי דכהן מיתחזיא. עבודה בידו מי מתחזיא. וכיון שקומת הלוים עשר אמות (וראה) [יראה] שאפילו המזבח שגבהו עשר אמות הוא נשוי למעלה מעשרה טפחים. נשף למעלה מעשרה טפודם, משום דטבעות שהן בתים לבדים קבועות בסוף שליש העליון של מזבח. וגמירי דכל טעונא דמידלי במטות תילתא מלעיל ותרי תילתא מלתחת, . ומשכחת חילתא טילאה לטיל ומשכחות חילות עילאה לעיל מן כתפיהו דהוא ג' אמות ושליש מכתף לוי, ולמטה הויא קומתם (כתשע) [עשר] אמות, צא מהם שש אמות ושני שלישי אמה שאר המזבח

בעיגול דקא אשתכח דקא מידלי טובא. ואי [בעית] אימא מארון, דאמר מר ארון ט׳ וכפרת טפח ובדים למעלה, משליש העליון נשתייר דקא מכתפי לוים ועד סוף ארון פחות מז׳ טפחים, ואפילו אין אנו למידין לגובהן של לוים שהוא עשר אמות אלא אמרינן קומתו מן כתיפו למטה ג׳ אמות שהן י״ח טפחים, צא מהן ו׳ טפחים ושני שלישים לשני שלישי ארון שלמטה, נמצא המשוי למעלה מי״א בותפו למטה ג' מלחות שהן יידו סטוים, צא מהוך רכשומים שני שלישים לשני שלישי אדוך שלומהו, ממצא המשר למצלה מייא טפחים ושליש. ומקשינן למה לי דקא יליף לקומות הלוים מן קומת מזבח דאתי בהקישא ובגזירה שוה כדמפרש לעילא, נגמר מן משה הבינו דאמר רב משה רבינו פירש את האחל והוא על ראש עשר אמות. וממרקנין דלמא שאני משה דאמר מר אין השכינה שורה אלא על חכם וגיבור ועשיר, ואיכא למימר שאין שאר הלוים כמוהו לכך איצטריכנן למילף לשאר לוים. והמוציא משוי על ראשו פטור. כלישנא בתרא ואפילו אחד מבני הוצל. המתכוין להוציא לפניו ובא לו לאחריו פטור, שנתכוין לשמירה מעולה ועלתה בידו שמירה פחותה. לאחריו ובא לפניו חייב, שנתכוין לשמירה פחותה ועלתה בידו שמירה מעולה כדרכה, ולאו כדסליק ועלתה בידו שמירה פחותה. לאחריו ובא לפניו חייח, שנחכרון לשמירה פחותה ועלתה בידו שמירה מעולה כדרכה, ולאו כרסליק אדעתא דר׳ אלעזר דמי ששנה זו לא שנה זו. ודיוחיק, קשיא דמדתנן לפניו ובא לאחוריו פטור, דייקינן שאם נתכוין לאחוריו בל לאחוריו חייב. ומדתנן סיפא לאחוריו ובא לפניו חייב, איכא למידק לאחריו ובא לאחריו פטור. ואיסתברא ליה לר׳ אלעזר מי ששנה זו לא שנה זו. האי נמי לא קם אלא כרב אשי דלא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא לאחריו ובא לאחריו [דחיב דאיתעבדא מחשבתו, אלא אפילו לאחריו ובא לו לפניו דלא איתעבדא מחשבתו, גם כן חייב. ומסקינן לאחריו ובא לאחריו] דברי הכל היא, וכי פליגי רבי יהודה ורבנן בפודנתו ופיה למטה, מר מדמי לה לאחריו ובא לאחריו דלאו שמירה מעולה היא וחייב, ומר מדמי לאחר ידו ופטור. והלכה כרבנז. ואשה החוגרת בסינר ומחתה ביה מידעם אפילו נתכוונה לפניה וחזרה לאחריה חייבת שכז ראוי להיות חוזר. היה, והוכרום בבין האשרותה בכן המשרותה בכן המהחורה בי בכשמה בל המבוחר המביע במקראן לפנים ופעמים שבאין לפנים ופעמים שבאין לאחרו האי וקיייל כל באמה הלימ. ולבלרי מלכות חוגרין בסינר ותולין פתקין במתניתם, פעמים שבאין לפנים ופעמים שבאין לאחרו האי (צפכת) [איכפת] להן. לענין שנים שהוציאו ככר דתנן פטורים, ואם לא יכול אחד להוציא והוציאו שנים חייבים ור׳ שמעון פוטר.